

Mor Connery, Sean Connery CULTURA I ESPECTACLES. Planes 24 a 26

EL PUNT AVUI

2,50€

DIUMENGE • 1 de novembre del 2020. Any XLV. Núm. 15530 - AVUI / Any XLII. Núm. 14400 - EL PUNT

NACIONAL

P4-6

Cau l'exportació

Retrocés de les vendes catalanes a l'exterior **per primer cop en deu anys**
La crisi sanitària també **deixa en espera inversions** estrangeres al país

L'ESPORTIU

El Barça no aixeca el cap en la lliga

L'equip només **obté un empat** contra l'Alavés (1-1) i s'estavella fins i tot quan el rival es queda amb deu

Ansu Fati es lamenta d'una de les moltes ocasions fallades pel Barça ■ EFE

A dos dies de les eleccions als Estats Units

Dossier sobre la cursa a la Casa Blanca. EUROPA-MÓN Planes 18-21

116116-1203561L

ESPAI PISCINES

GRQP Ens banyem?
BOTIGUES A BANYOLES I OLOT
DELEGACIÓ MARESME
Tel. 902 107 208
www.espaipiscines.com

Entrevista
Olga Tubau
Advocada
penalista

“La declaració de Traperó no va condemnar els polítics al Suprem”

NACIONAL. Plana 10

137277-1127258w

Farré

accessibilitat

pujaescales
tel. 609 314 500 www.farre.es

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Miquel Berga

Puritanisme

L'artista sud-africà William Kentbridge (que té aquests dies una important exposició al CCCB) comentava a propòsit de la Covid que hom de-

tecta un retorn al puritanisme. El distanciament forçat, la separació dels cossos, etc. estan generant, deia l'artista, un puritanisme "científicament respectable". La pandèmia ens està canviant i ens canviarà en direccions que són, encara, difícils de preveure. Històricament, el puritanisme se sol entendre com una estratègia clau en el desenvolupament del capitalisme. Max Weber hi veia una hàbil manera de superar els requeriments de l'ètica cristiana en un món llançat als guanyos que reportaven les polítiques colonials. Era urgent trobar la manera de justificar la nova riquesa obviant la dubtosa moralitat dels beneficis. En l'ètica puritana es donava per fet que la prosperitat personal era el senyal inequívoc de tenir Déu a favor. Els rics ho eren perquè estaven unguits amb la gràcia del Creador. Sabent això, el purità era partidari d'evitar fer ostentació de les seves riqueses. L'adopció d'aquesta visió de la jugada va ser crucial per a l'economia d'alguns països i, no cal dir, fundacional en l'èpica dels EUA... El concepte de puritanisme ha donat moltes voltes. Actualment, l'associem amb una beateria més o menys hipòcrita, la doble moral o la renúncia als plaers del món. Un humorista americà en va fer una definició d'afinada penetració psicològica: "Un purità és un que es passa la vida sospitant que sempre hi ha gent que, en algun lloc, s'ho està passant molt bé." La pandèmia actual projectarà nous matisos a un concepte que –per adhesió o per rebuig– modula la nostra manera de viure la vida.

EDITORIAL

Enfangats en les clavegueres de l'Estat

A mesura que es van destacant nous escàndols al voltant de l'activitat de l'excomissari José Manuel Villarejo creix l'empastifada de les clavegueres de l'Estat espanyol sense que això es tradueixi en cap conseqüència tangible. No ens ha d'estranyar l'existència d'uns mecanismes il·legals presents en la majoria de països del nostre entorn, el veritablement sorprenent és que es destapin més casos i s'assenyalin més protagonistes i no passi absolutament res. Encara que les institucions esquitxades siguin la judicatura o fins i tot la monarquia. D'entrada, ja és escandalós que un reclús com Villarejo, tancat en un mòdul especial per a membres de les forces i cossos

de seguretat, pugui continuar mercadejant amb dades des de la seva cel·la. Sobretot tenint en compte que, tractant-se d'una persona condemnada per haver creat una xarxa de tràfic d'informació, les dades són precisament el seu punt fort. I, malgrat tot, no hi ha setmana que no apareguin als mitjans de comunicació noves revelacions que emboliquen més la troca. Algunes, al voltant de Corina Larsen, l'amiga entranyable del rei emèrit, amb unes escoltes que han acabat desfermant explosives declaracions per part seva no només contra presumptes activitats delictives de Joan Carles I, sinó també contra el 'modus vivendi' de tota la família reial. Partits polítics, perio-

distes, policies, empresaris, jutges, fins i tot reis formen part del relat de l'excomissari, convertit en la figura que probablement tots els governs utilitzen alguna vegada però que cap reconeixeria mai públicament. Pel que fa a Joan Carles I, actualment fugit als Emirats Àrabs, representa per si sol un capítol a part i resumeix sense cap matis la fal·làcia d'una justícia igual per a tothom. Després que s'hagi filtrat la decisió de la fiscalia del Tribunal Suprem de no acusar-lo, no pas per falta d'indícis delictius, sinó per la inviolabilitat que li brindava la Constitució mentre regnava, queden encara menys motius per creure en una justícia disposada a fer vergonyoses excepcions.

La foto

Les mesures restrictives s'estenen per Europa i les protestes, també.

En aquesta imatge, una concentració a Roma contra un possible nou confinament ■ EFE

La frase del dia

Xavier Vendrell

EXDIRIGENT D'ERC I DETINGUT EN L'OPERACIÓ VOLHOV

“No paeixen que l'1 d'octubre els vam passar la mà per la cara”

De set en set

Un país són els amics que ho deixen tot quan senten les notícies per la ràdio i s'acosten al carrer de casa per si cal res, per ser-hi, per compartir la indignació, “no marxarem fins que se l'enduguin”. Les mares de l'escola que s'ofereixen a recollir el nen i la mestra que s'ofereix a quedar-se'l, la família que fa xarxa, l'alcalde, els regidors, la diputada... que venen per saber com poden ajudar.

I quan ja se l'han endut detingut, l'escamot de veïns i amics que s'ofereixen a netejar i posar ordre a una casa potes enlaire després d'un escorcoll de sis hores que no ha deixat res al seu lloc. Les amigues que s'instal·len a casa perquè no es-

Què és un país

Marina Llansana Rosich

tiguis sola, el restaurant del carrer que et porta el dinar acabat de fer, els regidors que truquen a la porta l'endemà amb una plata d'esmorzar, la botiga de menjar preparat que t'omple la nevera, la xarxa de tendresa i solidaritat que ajuda sense que hagi de demanar res.

Un país és Òmnium Cultural fent costat en les qüestions logístiques i en les emocionals. És una trucada de suport des de Lledoners. És un estol de voluntaris organitzant concentracions arreu del país, i tots els que hi assisteixen per reclamar llibertat. És centenars de missatges d'ànim que tardaràs dies a poder respondre i que abriguen l'ànima. Són els amics del teu home ajudant a buscar pa-

perassa quan tu no trobes res perquè tens els prestatges i els armaris –i el cap i el cor– regirats. Són el teu soci i les companyes de feina treballant el doble per arribar on tu no arribes. Els voluntaris de la Caixa de Solidaritat que ho preparen tot per si calgués pagar fiances. L'advocat que et tranquil·litza i t'ajuda a preparar-li una muda, la trucada dels que ja han passat per aquí que t'expliquen com és el calabós i com seran les seves nits allà, les parelles dels presos que donen consells valuósíssims.

Un país és un exèrcit que planta cara a l'odi i a la repressió amb unes armes tan poderoses que el fan invencible: la solidaritat, la humanitat i la dignitat.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

I el(s) rei(s), tan ample(s)

Doncs sí, ben tranquils. Mentre aquí qualsevol (qualsevol que sigui independentista, s'entén) pot acabar empastifat per qualsevol cosa, el rei i el rei emèrit (*tanto monta, monta tanto*, diuen) continuen tan amples. No només això, sinó que va i el PSOE i Podem (sí, sí, Podem!) acorden apujar gairebé un 7% (un set per cent!) el pressupost de la casa reial. Res, tot plegat disposaran de 8,4 milions d'euros. Mentre tothom en passa de tots colors, has perdut la feina, pateixes per perdre-la o t'han rebaixat el sou a còpia d'ERO o de retallades diverses, va i a la casa reial els apugen l'aportació (i, l'aportació, els la fem vostè i jo, suposo que ja ho saben) un 6,9%. Però què fan, aquests del PSOE? Què fan els de Podem? Aquests eren els progressos? Estan d'enhonorabona, a la casa reial, amb aquest govern. I més quan acaben de saber que, ai las, finalment la fiscalia

“No jutgen el rei, no eliminen el delictes d'injúries a la corona, i va i apugen un 6,9% l'aportació a la casa reial. Com a vostè el sou, vaja

arxivarà les diligències obertes al rei emèrit, el *fugado*, perquè resulta que era inviolable quan va cometre tot tipus de delictes. La fiscalia ens farà saber, això sí, que el rei Joan Carles hauria comès uns quants delictes, però que no hi poden fer res perquè la Constitució (ja la tenim aquí!) el considera inviolable

mentre era rei en exercici. Em fa l'efecte que si fos independentista ja hauria estat investigat, detingut, jutjat i empronat. Però, ep, no ho critiquin. Perquè si critiquen el rei, al pare, al fill o a l'Esperit Sant, corren el perill de ser acusats d'un delictes d'injúries a la corona. Saben per què? Doncs perquè aquesta mateixa setmana el PSOE ha impedit al Congrés que s'elimini aquest delictes del Codi Penal (29 persones condemnades per aquest delictes els darrers 10 anys). El PSOE es va alinear amb el PP, Vox i Ciutadans per impedir la reforma. La diputada del PSOE Isaura Leal ho va justificar dient que “ara no és el moment d'aquest debat”. Si no és ara, quan serà?, em pregunto. “Obrir ara aquest debat ens distrauria”, va justificar. Ens distrauria? Ens distrauria de què? Aquest és “*el gobierno más progresista de la historia*”? Quina decepció, Pedro. Quina decepció, Pablo.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Que no ens treguin l'esport

■ Són les 21 h. M'acabo de posar els guants, obro la tanca i salto a la pista: l'*stick* a la mà dirigint la bola. Començo l'entrenament. Fins a les 22 h estaré concentrat en tot el que passi a pista, posant-hi ganes i intensitat.

Crec fortament que l'esport és la millor manera d'evadir-se de la realitat: tots tenim els nostres maldecaps a casa, a la feina, a la universitat... Però és posar-te els patins i tens la ment en blanc; ho deixes enrere tot i et centres en l'equip, a fer bé les passades i a xutar a l'escaire. Notes com poses al 100% el teu cos, com et bullen els músculs després d'un *sprint* i la satisfacció de quan marques després d'una jugada assajada. És per això que fer que ens quedem sense poder fer esport a causa de les noves restriccions em suposa un maldecap.

Un maldecap, per cert, que se me'n va fent esport.

JORDI MADUCELL
Barcelona

No tornis a casa a tres quarts de quinze!

■ Com quan el pare et deia que no tornessis a tres quarts de quinze, que a les dotze hi fossis a tot estirar. Als 16, la restricció s'ampliava fins a les tres de la matinada i als 18, barra lliure, això sí, amb precaució i responsabilitat. I la mare deia, sigui l'hora que sigui, encara que dormi, vine a dir-me que has arribat. Ara resulta que tots tenim el mateix pare, es diu Pedro Sánchez. Diu que tornem a casa com a màxim a les dotze de la nit i que no ens moguem fins a les sis del matí. Però després surt la mare de la cuina, eixugant-se les mans amb el drap i diu que és ella qui té l'última paraula. La mare diu que prefereix que a les deu siguem a casa. Però per què, mare? Els meus amics tornaran a casa més tard. Aquí casa hem decidit que tornis a les deu, i sigues puntual, si no sortirem a buscar-te el teu pare i jo. És que ara, de cop i volta, ens hem convertit en la Ventafocs? Aquell conte popular originari de la Xina però modernitzat per Walt Disney. Què passa si arribem a casa a les deu i cinc? La carrossa se'n haurà convertit en carabassa? Amb les presses, en comptes de perdre la sabata pel camí, em caurà la mascareta i em ressentiré per un càstig doble: per córrer pel bell mig de la ciutat sense mascareta i per arribar més tard del que em tocaria a casa.

BLANCA SOLER
Balsareny (Bages)

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Gemma Busquets Quan érem 'tovarich'

“A braça'm fins que Putin entri per la Diagonal.” Llegida a les xarxes socials, el clam amorós de la frase, estampada en una paret, en un rampell festejador de qui desitja una estima eterna, participa de l'enginy irònic que la suposada trama russa del procés ha generat. Si deixem les bromes de Twitter i fullegem la premsa dels anys trenta descobrirem articles de to abrindat sobre l'URSS. Especialment en relació amb les dones. Així, a la revista *Companya* s'escriu sobre l'*stakhanovisme*: “Cada dona antifeixista ha de produir tot el que pugui. Avui ja no treballem pel burgès, treballem pels interessos dels treballadors.” *Companya* publicarà diferents articles sobre l'activisme de la dona russa. I l'ànima dels Amics de la Unió Soviètica, Pau Balsells, escriurà un opuscle sobre la dona a l'URSS. Coincidint amb el vintè aniversari de la revolució russa,

La revista 'Companya' es farà ressò de l'activisme de la dona a l'URSS

el 1937, es van organitzar molts actes, entre els quals una exposició de fotos al metro de Plaça Catalunya. Ramon Breu a *La Catalunya soviètica: el somni que venia de Moscou* (Ara Llibres, 2011) recull aquesta fascinació. I Teresa Pàmies a *Quan érem capitans* recorda l'eufòria, una passió russa gairebé devota, “un prosovietisme beat i fatxendós”, el definirà la Pàmies, però que no els va deixar sentir “els crits de protesta dels bolxevics tancats a la Lubianka”.

Les cares de la notícia

PRIMER MINISTRE BRITÀNIC

Boris Johnson

Reacciona tard

El primer ministre britànic s'havia resistit a prendre decisions més contundents per combatre les xifres disparades de contagis i morts a causa del coronavirus. Finalment ahir va anunciar un nou confinament, però que no entrarà en vigor fins dijous vinent.

ADVOCADA PENALISTA

Olga Tubau

Èxit judicial

La seva experiència i l'estratègia impecable durant el judici van ser clau per a l'absolució del major Trapero i de la resta de la direcció dels Mossos. En una entrevista en aquest diari analitza la sentència i la negativa de la fiscalia a presentar-hi recurs.

NEUROCIENTÍFIC

David Bueno

Persistir en temps difícils

En una situació complicada com l'actual, una bona opció és llegir el nou llibre de David Bueno: *L'art de persistir*. Doctor en biologia, investigador i gran divulgador científic, exposa en aquesta obra, que va idear durant el confinament, la necessitat de ser proactius.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Olga Tubau Penalista

“Traperero no va condemnar pas els polítics al Suprem”

JUDICIS “El Suprem envaeix l’objecte del judici de l’Audiència Nacional en opinar dels Mossos” **ACCIÓ** “La valentia dels tres cossos policials hauria estat admetre que no van poder complir l’1-O, però en van culpar els Mossos”

Mayte Piulachs
BARCELONA

Nedar a mar obert a Vilassar de Mar, uns 2.000 metres a ritme “molt tranquil”, de març a novembre, que després fa molt fred “inclòs amb neoprè”. És segurament una de les fonts d’energia d’Olga Tubau (París, 1961), una de les penalistes més qualificades de Barcelona, que ha tornat al primer pla mediàtic en assolir l’absolució del major dels Mossos, Josep Lluís Traperero, i la intendent Teresa Laplana. Una gran fita, com quan va obtenir la condemna del govern espanyol pel segrest de Segundo Marey pels GAL el 1983. Accessible, rigorosa i protectora del client, Tubau és una dona cultivada i divertidíssima, sobretot si la trobes parlant amb la seva amiga, també advocada, Berta del Castillo.

La fiscalia afirma que en una “anàlisi rigorosa” de la sentència absolutòria del major Traperero no presenta recurs. No va ser rigorosa amb l’acusació?

Són dos moments processals radicalment diferents. En el moment que la fiscalia presenta l’escrit de conclusions provisionals, el que sobta més és que mantingui l’acusació de rebel·lió, quan en la instrucció no s’havia practicat cap diligència per acreditar que hi hagués hagut violència el 20-S i l’1-O, mai ha aflorat a l’Audiència Nacional. Ara, la nota de la fiscalia és im-

pecable: explica molt bé el que diu el TEDH, la nostra normativa nova sobre recursos en sentències absolutòries i fa una labor didàctica i explica a la ciutadania per què no hi pot recórrer.

Hi ha qui diu que el no-recurs de la fiscalia és un pacte del govern espanyol amb ERC.

És rotundament fals. Aquesta insistència per part de determinades persones vinculades al món polític que tot el que fa la fiscalia la vincula amb una posició política fa molt mal a les institucions del país. És un atac al sistema democràtic. Llegia fa temps que les notícies banals fan una societat banal. Les notícies que recullen opinions que malmeten el nostre sistema d’estat de dret i democràtic, fan que la ciutadania, al final, sigui poc democràtica.

El magistrat Ramón Sáez, ponent de l’absolució de Traperero, s’ha deixat recollir algun argument de la seva defensa?

No s’ha deixat res [somriu]. Ha anat abordant tots els blocs fàctics de fiscalia i defenses. Hi ha molta prova, i testimonis. En les 96 pàgines de la sentència no sobra res, manté elements valoratius i amb una enorme habilitat per saber resumir molt bé les coses sense deixar de dir res fonamental. Per acabar dient: descartem que hi hagi hagut un acord entre el govern i els Mossos, i que els Mossos van intentar complir amb els manaments de la fiscalia i del TSJC.

El Suprem, però, acusa els Mossos de “passius”.

El Suprem envaeix l’objecte del judici de l’Audiència Nacional. El Suprem no podia fer aquesta afirmació. Agafa alguns exemples i els eleva a categoria. Nosaltres no podíem discutir que el 20-S i l’1-O hi va haver sedició perquè ho diu el Suprem, sinó el comportament dels Mossos. I, en la sentència, el magistrat Sáez exposa el model policial dels Mossos, centrat en la mediació. Si els Mossos haguessin volgut que se celebrés l’1-O, haurien demanat auxili d’ordre públic als altres cossos policials de l’Estat a les nou del matí com va fer Ferran López al coronel Pérez de los Cobos, a través d’un correu electrònic? És contradictori.

El Suprem també afirma que a la seu d’Economia “només hi havia dos mossos” a la porta.

I en la sentència de l’Audiència Nacional es recullen tots els recursos que van abocar els Mossos aquell dia, i els anteriors complint les ordres de la fiscalia i del TSJC. Des del setembre del 2017 l’assessoria jurídica dels Mossos va treballar braç a braç amb la prefectura recollint tot el que es feia al territori, en compliment de les ordres de totes les fiscalies i del TSJC, ho vam aportar al judici i el magistrat Sáez ho quantifica i tot. El Suprem s’hauria d’haver parat a determinar si el conseller Forn va ordenar o es va coordinar amb Traperero, i quedar-se aquí. El que van fer els Mossos el 20-S i l’1-O

Olga Tubau, al despatx que comparteix amb l’advocada Lydia Lajara, al carrer Muntaner de Barcelona, divendres ■ ORIOL DURAN

no ho podia dir, el Suprem.

La declaració de Traperero al Suprem va condemnar els polítics.

La declaració de Traperero no els condemna pas. El que Traperero els explica en les reunions és que com a molt hi haurà resistència passiva l’1-O. No pots fer-los culpables d’algun incident de violència, que pot ser degut a l’actuació policial. No els transforma en autors d’una sedició. Traperero no els diu que hi haurà un alçament tumultuari, diu que molts ciutadans volen votar i hi ha força policia i es podria produir algun incident.

Com ha estat treballar amb el major Traperero?

Ha estat molt fàcil. No és invasiu, i dona les seves opinions i et deixa fer. En el judici, vaig demanar que estigués al meu costat perquè preveia que, si es feia alguna manifestació, el necessitaria. I va ser essencial en un agent de la Guàrdia Civil, testimoni d’una entrada i registre, però de sorpresa el fiscal li pregunta per uns correus del major, que estaven a la causa, n’hi ha milers, però no en l’atestat. I sort de la memòria prodigiosa de Traperero, que recorda el context i si els va contestar o no, que puc interrogar. I sobretot amb el correu que no estava a la causa que treu Baena, que li envia Puigdemont, on diu: “Tal com he dit” i no “Tal com li he dit”, Baena va haver d’admetre l’error de traducció i que no van tenir una reunió privada.

En la sentència, l’Audiència Nacional sosté que encara no sap per què o qui va trencar la coordinació dels tres cossos l’1-O.

No ho sabem. Defenso que va ser un fracàs i un desastre: ni sols ni junts cap cos policial va poder complir la resolució del TSJC. La valentia dels tres cossos hauria estat aparèixer i dir: hem fet el que hem pogut, però ha estat impossible poder impedir que 2 milions de persones votin amb el nombre d’efectius que som i per evitar una massacre. Estem en un país on sembla que exposar la realitat i les impossibilitats és una cosa vergonyosa i no ho és. Això és la grandesa d’un servidor públic. En lloc de fer-se això, la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, i no sé qui per sobre d’ells, plantegen de fer-ne responsable el cos dels Mossos. I aquests que no han pogut impedir l’1-O són cridats a ser policia judicial contra Traperero, i això tenyeix tots els atestats, com sosté la sentència.

Es podria acusar el tinent coronel Baena i el coronel De los Cobos de fals testimoni?

No. Ells emeten unes opinions, i ho van dir en el judici. De los Cobos va admetre que era la seva “percepció” que Traperero estava en connivència amb el govern, i Puigcerver ho desmenteix. Això no es pregunta al Suprem, ni tocava. L’error és la fragmentació de la causa. Amb tota la prova que hem aportat a l’Audiència Nacional, potser el Suprem també hauria absolt Traperero. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Jordi Puigneró i Ferrer

Conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Per terra, mar i espai

Quan l'any 2007 vaig començar a impulsar la digitalització en la governança de les ciutats (ciutats intel·ligents) poca gent va entendre llavors la importància de la tecnologia per fer ciutats més ben gestionades, més sostenibles, més emprenedores i també més democràtiques. Poc podia imaginar llavors que seria un virus qui sacsejaria el món i acceleraria aquest procés de digitalització de la nostra societat i l'economia. Arribats a aquest punt, si fins ara hem afirmat que la millor política social que un govern podia fer per a la seva societat és la d'un país on la gent tingui feina, ara podem afirmar que no serem un país social si no som un país digital. Segurament ara ens tocarà viure uns mesos en què els subsidis i els ajuts seran vitals per pal·liar el patiment de moltes famílies en aquesta fase de la pandèmia. Però per encarar el futur cal apuntalar l'economia amb la triple aliança de coneixement-empresa-tecnologia.

El sector tecnològic, l'economia digital, ha deixat de ser un sector en si mateix per passar a impregnar-ho tot. Ja no hi haurà sector digital, tots els sectors seran digitals. Les dades ho avalen, i la mateixa Comissió Europea ja

apunta en aquesta direcció vinculant 1 de cada 3 euros dels seus fons de recuperació per al període 2021-2027 al programa Digital Europe. La digitalització és avui l'eina més important que tenim per sortir de la crisi i reactivar l'economia catalana.

Per sort, a casa nostra, ja fa alguns anys que anem fent els deures. El sector TIC a Catalunya ha crescut un 50% en ocupació els darrers cinc anys i enguany va pel camí de batre tots els rècords: 30% de creixement aquest primer semestre comparat amb el mateix període del 2019. Estem parlant de 14.400 nous llocs de feina que han dut la indústria TIC a ser un dels nous motors de l'economia catalana, passant a davant del potent sector de l'automoció en xifres totals d'ocupació. Poca broma.

En aquest sentit, la base d'una economia digital potent és disposar d'un país ben connectat amb infraestructures digitals. Aquests darrers anys el govern de Catalunya, amb la col·laboració de la indústria i els centres tecnològics del país, ha fet un esforç titànic: fibra òptica a totes les comarques, l'arribada properament del primer cable submarí intercontinental, el Corredor 5G del Medi-

Presentació del projecte 5G a les Terres de Ponent ■ ACN

terrani, etc. Ho hem fet per terra, mar i aire. I ara també ho farem per l'espai. Aquesta setmana hem aprovat crear l'Agència Espacial de Catalunya i el llançament d'una constel·lació de nanosatèl·lits, els dos primers durant el primer semestre del 2021. La "NASA catalana", l'han anomenat alguns. Però, més enllà del significat polític, el que realment pretén aques-

ta iniciativa és generar 1.200 llocs de feina i vora 300 milions d'euros de negoci a Catalunya durant els propers quatre anys amb un modest pressupost de 18 MEUR. Per no dir que aquest és també un projecte per ajudar a retenir el talent dels nostres joves. Estem davant d'una gran oportunitat per situar Catalunya en una economia incipient: la nova economia

de l'espai d'òrbita baixa. Els nanosatèl·lits representen un canvi de paradigma en la manera de desenvolupar missions espacials, ja que generen una nova economia que parteix de la denominada "democratització" de l'espai, fins ara reservada a les grans potències mundials i als gegants de la indústria aeroespacial. Els nanosatèl·lits o CubeSat, com se'ls coneix en la indústria, són uns satèl·lits de baix cost de menys de 10 kg de pes que orbiten a baixa altura i permeten l'observació de la Terra, fer arribar connectivitat 5G a zones remotes i el desenvolupament de nous serveis digitals vinculats a l'agricultura, meteorologia, seguretat i emergències, transport i logística, entre d'altres. Molts països que fins ara no tenien la capacitat d'impulsar una indústria aeroespacial pròpia s'han llançat a la conquesta d'aquesta nova economia de l'espai.

L'economia digital ha deixat de ser un sector en si mateixa per passar a impregnar-ho tot

Ens deia José Manuel García-Margallo, qui fou ministre d'Exteriors espanyol, que "una Catalunya independent vagaria per l'espai". Doncs bé, ja hem fet el primer pas. Un pas modest per a la humanitat, però un gran pas per a Catalunya i la seva economia.

Vendrell veu l'operació Volhov com un "muntatge"

■ L'exconseller detingut denuncia la persecució als independentistes

Redacció
BARCELONA

L'empresari i exconseller d'ERC Xavier Vendrell, detingut dimecres en el marc de l'operació Volhov, ordenada pel jutjat número 1 de Barcelona contra una vintena d'independentistes per suposat desviament de fons públics per finançar la Casa de la República de Waterloo, va assegurar ahir a Catalunya Ràdio que les acusacions contra ell són "infundades" i la seva defensa les podrà "desmuntar una a una" amb tota la documentació que el seu advocat ja està preparant per aportar a la causa judicial, que qualifica de "muntatge" en el marc de la causa general contra el moviment. "No tinc cap dubte que si no fos independentista no m'haurien vingut a buscar. Això segur, seguríssim", va reblar. "Els tenen clar l'objectiu i no pararan d'intentar desgastar", va constatar, mentre acusava la Guàrdia Civil d'estar "obsessionada" amb el finançament de l'1-O i de l'exili polític, i es mostrava "convençudíssim" que no hi cap "trama"

per pagar-ne les despeses. "Tot això, ho ha pagat el poble, els independentistes", va assegurar, tot desvelant fins i tot que des de dimecres molta gent s'ha ofert a ajudar la seva família o a pagar una possible fiança. Vendrell va lamentar que els partits sobiranistes, "dels comuns a la CUP", no vagin més units, i els va demanar a tots que deixin de "fer tuits criticant Puigdemont o Junqueras".

El PSC vol explicacions Qui sí que dona credibilitat a les acusacions és el PSC, que ahir va dir que vol "accelerar" la compareixença dels consellers d'Afers Socials, Chakir El

Vendrell, abraçant la parella en ser alliberat divendres ■ EFE

Homrani, i Salut, Alba Vergés, per aclarir el destí dels fons Covid rebuts per combatre la pandèmia, sobretot els que van a residències d'ancians, la gestió de les quals ja investiga una comissió parlamentària. El PSC vol "aclarir" les informacions publicades que apunten "a la creació d'un comitè de crisi a l'ombra de les residències durant els primers mesos de

la pandèmia, així com la presumpta relació dels investigats amb empreses benefactores" en la gestió de la crisi. "Considerem -diu el diputat Raül Moreno en una nota- que les informacions publicades necessiten una resposta per part dels consellers afectats." És el moment de fer un exercici de transparència i donar les explicacions necessàries", conclou. ■

El PP diu que JxCat farà "tot el possible" per ajornar el 14-F

Redacció
BARCELONA

El líder del PP català, Alejandro Fernández, va insistir ahir a la Cope que les eleccions catalanes no se celebraran el 14 de febrer, com es preveu ara. "N'estic convençut, no crec que es donin les condicions sanitàries per fer unes eleccions", assegurava, si bé hi afegia que JxCat, que "mai no ha volgut eleccions", també "farà tot el possible" perquè no es convoquin i es facin "com més tard millor". El cap del PP no descartava una coalició amb Cs, però en rebaixa les expectatives perquè els comicis "no seran" plebiscitaris. ■